

JADE
VENING

HET
EERLIJKHEIDS
PACT

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Jade Vening

Omslagontwerp: Margo Togni

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteur: © David Haakman

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1984 0

ISBN 978 94 027 7762 8 (e-book)

nur 301

Eerste druk juni 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Hannah

‘Hannah? Hannah!’

Geschrokken draai ik mijn hoofd weg van het raam. Naast mijn tafel kijkt meneer Dirksen, mijn docent Engels, met een geïrriteerde blik op me neer.

‘*Hannah,*’ zegt Dirksen, mijn naam uitsprekend met hetzelfde overdreven Engelse accent als mijn vader, al klinkt het bij mijn docent minder natuurlijk. ‘*What did I just ask?*’

De hele klas gniffelt. Achter me hoor ik Stefan ‘*stoner*’ kuchen en zijn vriend Faas ‘weirdo’, wat nog meer gegniffel van mijn klasgenoten oplevert.

Met opgetrokken wenkbrauwen en over elkaar geslagen armen blijft Dirksen me aanstaren. ‘*Well?*’

‘Eh...’ Ik bijt op mijn onderlip en haal mijn schouders op.

‘*What. Did. I. Just. Ask?*’ vraagt hij weer, zijn ogen vernauwd tot spleetjes.

Tja, wat heeft hij net gevraagd? Geen idee. Ik weet dat ik bij Engels zit, maar meer dan zijn ‘*take your seats*’ heb ik van deze les niet meegekregen. Kort nadat Dirksen begon te praten, raakte ik afgeleid door een groep eenden die verderop langs het raam paradeerde. Daarna raasde er luid toeterend een brommer voorbij, hoorde ik op de gang gelach en kwam mevrouw Luijten van Nederlands de klas in om iets aan Zenia, die in de rij naast me zit, te vragen.

Alsof dat allemaal niet genoeg is om mijn brein af te leiden, tikt Stefan al minstens twintig minuten met zijn pen op het tafelblad. Niemand lijkt zich er verder aan te storen, maar ik kan niets anders meer horen dan de plastic huls die irritant tikkend het hout raakt.

Toen ik vroeg of hij ermee wilde stoppen, zei hij: ‘Zeik niet zo, trut.’ Dus doe ik al minutenlang mijn best het te negeren. Alleen is mijn best niet goed genoeg – dat is het nooit – en het lijkt alsof mijn klasgenoot

me wil martelen door steeds van ritme te veranderen en soms zelfs met zijn voet mee te doen.

Gelukkig leer ik makkelijk en is Engels mijn tweede moedertaal, dus is aan mijn cijfers nooit te merken dat ik minstens driekwart van de lessen niet meekrijg.

'Are you going to answer me?' vraagt mijn docent, nog altijd even ongeduldig.

De klas is nu niet meer te houden en begint hard te lachen.

Haha. Ik ben er weer eens niet bij met mijn gedachten. Supergrappig, hoor. Laat het maar aan mij over om de stemming erin te houden.

Het is niet alsof ik het leuk vind dat ik mijn huiswerk vergeet, of mijn boeken, of allebei. Dat ik vaak te laat kom en mijn aandeel voor een groepsopdracht doorgaans te laat af heb. Op de basisschool kon ik gewoon in mijn eigen tempo mijn wektaken afwerken en daarna mijn favoriete hobby uitoefenen: lezen. Maar hoe goed mijn cijfers ook zijn, op de middelbare moet ik echt de volle vijftig minuten van de les meedoen. Dertig red ik soms, maar vijftig? Dat is onbegonnen werk. Helemaal als een docent aan één stuk door praat of eindeloos de stof herhaalt, zoals Dirksen steevast doet.

'I'm sorry, sir,' reageer ik berouwvol. Het spijt me overigens niet echt. Hij weet toch verdorie dat mijn vader Brits is? Ik sta een tien voor dit vak. Waarom laat hij me dan niet met rust? Ik bedoel, hij geselt me al genoeg door me te verbieden naast iemand te gaan zitten. Of eigenlijk mag ik niet naast Katinka zitten, mijn beste (en enige) vriendin, omdat we anders *'too chatty'* zijn. En denk maar niet dat er iemand anders naast deze loser wil zitten. Ik glimlach onzeker. *'I didn't hear your question.'*

'And why not?' Dirksen trommelt met zijn vingers op mijn tafeltje. Door dat geroffel, samen met Stefans gerikketik, waarin ik volgens mij 'Hollaback Girl' van Gwen Stefani herken, is het voor mij onmogelijk coherente gedachten te vormen. Laat staan een zinnig antwoord te formuleren.

Katinka heeft zich omgedraaid en kijkt me vanaf haar stoel voor me vol medelijden aan. Ze mimet iets, waarschijnlijk Dirksens vraag, wat er nogal komisch uitziet.

Ik krijg de zenuwen van Dirksens aanhoudende *ge-Hannah*, tel daar Katinka's maffe kop bij op en mijn zeer beperkte controle over mijn emoties, en mijn mondhoeken gaan vanzelf omhoog. *Niet lachen, niet lachen*, herhaal ik inwendig als een mantra, maar mijn impulsieve brein kan de grijns niet tegenhouden.

'Zit je me nu uit te lachen?' vraagt Dirksen. Het feit dat hij is overgeschakeld op het Nederlands is geen goed teken.

'Nee, meneer, echt niet,' zeg ik snel en ik dwing mijn mondhoeken omlaag, wat niet lukt, terwijl het geroezemoes en gelach in de klas opnieuw aanzwelt.

'Hm.' Zijn norske blik glijdt over mijn gezicht.

Net als ik denk dat hij weer terug naar het bord zal lopen, zie ik achter hem hoe Katinka haar buurman – die het hardst lacht van iedereen – een elleboogje geeft, waardoor ze per ongeluk ook een paar werkboeken op de grond maait en mijn toch al fragiele weerstand breekt. Met een snurkend geluid barst ik in lachen uit en nog geen tel later schreeuwt Dirksen met een vinger naar de deur wijzend: '*Out!*'

'Mevrouw Hannah,' zegt Gaby, onze conciërge, als ik voor haar balie sta. Ze is een grote, vriendelijke vrouw van in de vijftig, met zwarte krullen en een brede lach. 'Twee keer op één dag? Waar heb ik dit aan te danken?'

Twee uur geleden mocht ik me ook al melden omdat ik mijn gymkleren voor de derde keer in een maand tijd was vergeten.

Ik glimlach onbeholpen. 'Ik miste je.'

Ze knipoogt. 'Snap ik. Ik jou ook. Vertel, wat kan ik dit keer voor je doen?'

'Ik ben er weer uit gestuurd.'

'Door wie?'

Ik leun met mijn onderarmen op de balie. 'Dirksen.'

Gaby knikt begrijpend. Het is niet de eerste keer dat ik hier tijdens de Engelse les sta. Dan kijkt ze naar haar computerscherm. 'Hé, wat onhandig. De computer is vastgelopen. Ik kan je niet noteren. Helaas wordt dat dus maar één uur nablijven in plaats van twee.'

‘O, maar je kunt het ook even opschrij-’

‘Mijn pennen doen het ook niet meer,’ kapt Gaby me af. Haar wenkbrauwen gaan omhoog en ze knijpt even in mijn onderarm. ‘En ik zie hier nergens een papiertje.’

Ik volg haar blik naar het kladblok naast haar toetsenbord. ‘Ooo. Hè, wat vervelend,’ zeg ik theatraal. Dan vervolg ik zachter: ‘Dank je wel. Ik doe echt zo mijn best, maar ik was afgeleid en had Dirksens vraag niet gehoord... En daarna begon iedereen te lachen en...’ Ik schud mijn hoofd.

‘Ik weet dat je je best doet, lieverd.’ Peinzend neem ze me in zich op. ‘Zeg, heb ik je al eens verteld dat je me aan mijn eigen dochter doet denken?’

‘Nee?’

‘Op de middelbare kwam ze altijd te laat, vergat haar spullen, zat te dagdromen en leraren noemden haar lui. En wat bleek: ze heeft ADHD. Sinds twee jaar gebruikt ze medicatie en dat helpt haar enorm. Het is geen wondermiddel, maar sinds ze die pillen slikt, gaat alles net iets makkelijker qua studeren en werk en zo. Heb je daar weleens aan gedacht? Dat je dat hebt?’

Ja! Zo vaak. Toch zeg ik: ‘O nee, ik denk niet -’

‘Nee?’

‘Nee, mijn ouders...’ Ik maak de zin niet af. Wat moet ik zeggen? Mijn ouders geloven niet in ADHD? Want dat is de waarheid.

Mijn mentor in de brugklas opperde het tijdens een gesprek met mij en mijn ouders en de weken erna heb ik ze continu gesmeekt of ik onderzocht mocht worden. Tevergeefs. Mijn vader vindt het een nieuwerwetse onzinaandoening en mijn moeder gaat nooit tegen hem in.

‘Weer zo’n afkorting die bedacht is om mensen een excuus te geven voor hun laksheid,’ was de genuanceerde mening van mijn vader.

‘Heb je het wel laten onderzoeken?’ vraagt Gaby.

‘Nee, maar dat hoeft ook niet,’ reageer ik snel. ‘Ik ben gewoon een beetje té... alles,’ zeg ik, in de hoop dat ze begrijpt wat ik daarmee bedoel. ‘Dat is het probleem.’

‘Hm. Oké.’ Fronsend pakt ze een reep chocolade uit een la, breekt een stukje af en geeft het aan mij.

Dankbaar neem ik het aan. Ik ben vanmorgen door de wekker heen geslapen, waardoor ik geen tijd had om te ontbijten en ik ben ook mijn portemonnee vergeten. Dit is dus mijn eerste officiële maaltijd van de dag. Om kwart voor twee.

‘Bedankt,’ zeg ik, de chocolade omhooghoudend. ‘Ik zie je om vier uur, hè?’ Met mijn wijsvinger tik ik tegen mijn slaap om haar zo te vertellen dat ik niet ben vergeten dat ik straks moet nablijven. Nog niet, tenminste.

Ik pak *Sproetenliefde* van Maren Stoffels uit mijn tas en wil al weglopen als Gaby over haar balie naar me toe leunt. ‘Hé, Hannah?’

‘Ja?’

‘Het komt wel goed met jou. Hier...’ Ze maakt met haar vinger een cirkel alsof ze het hele gebouw bedoelt. ‘...is geen ruimte voor mensen die anders, of zoals jij zegt, mensen die te “alles” zijn. Iedereen wordt hier geacht dezelfde lesstof te doorlopen, dezelfde kleren te dragen, dezelfde muziek leuk te vinden. Maar jouw tijd komt nog wel. Straks, als je volwassen bent, zul je zien dat een beetje té zijn juist datgene is wat jou zo fantastisch maakt. Vertrouw daar maar op.’

Met een zwaar gevoel loop ik die avond ons huis binnen.

In de keuken hobbelt mijn vader met een stomend hete lasagne naar de eettafel. Aan het einde van de dag loopt hij altijd wat moeilijker op zijn prothesebeen. Met een klap zet hij de ovenschaal neer.

‘Meneer Dirksen belde,’ zegt hij bits, waarna hij gaat zitten. ‘Hij heeft je eruit gestuurd? *Again?*’ Dan roept hij in de richting van de woonkamer: ‘*Dinner time!*’

Mijn schouders zakken minstens tien centimeter naar beneden en mijn kin ook. ‘Het spijt me, pap. Er liepen...’ Ik stop met praten. Het verder uitleggen heeft toch geen zin. De afkeurende uitdrukking op zijn gezicht spreekt boekdelen.

‘Je bent je tandartsafspraak vergeten,’ zegt mijn moeder afgemeten

wanneer ze met mijn zusje Emily de keuken in loopt. ‘Dat kost geld, hè?’

O nee. En ik had zelfs mijn tandenborstel en een tube tandpasta in mijn schooltas gestopt. ‘Het spijt me, mam.’

‘*Fantastic,*’ gromt mijn vader, hakkend met zijn spatel in de dampende lasagne.

‘Had ik al verteld dat ik een acht voor biologie heb?’ vraagt Emily als ze aan tafel aanschuift.

‘Nee?’ zegt mijn moeder enthousiast en ze gaat naast mijn vader zitten. ‘Kind, wat geweldig.’

Ik zucht. Godzijdank hebben mijn ouders tenminste één kind dat wel gelukt is. Iets wat Emily het liefst laat zien als ik op mijn kop krijg.

De rest van de maaltijd luisteren mijn ouders aandachtig naar Emily’s verslag van haar dag, maar ik luister maar met een half oor. Ik kan het gesprek met Gaby maar niet uit mijn hoofd zetten. Wat als ik wél ADHD heb? Wat als medicijnen ervoor kunnen zorgen dat ik me beter kan concentreren? Dat ik minder vergeet? Minder snel huil? Minder... té ben? Wat als er een wonderpil bestaat die me normaal maakt?

Emily is uitgepraat en als het stil blijft, schraap ik al mijn moed bij elkaar en besluit het nog één keer voorzichtig te proberen. ‘Ik sprak vandaag Gaby –’

‘Wie is dat?’ vraagt mijn vader.

‘De conciërge, schat,’ helpt mijn moeder hem.

Mijn vader richt zich weer op zijn bord.

‘Ik sprak vandaag Gaby op school en die zei dat haar dochter ook ADHD heeft en dat ze daar medicatie voor heeft.’

‘Hoezo, óók?’ vraagt mijn vader, geïrriteerd van zijn bord opkijkend.

‘Nou, ik denk toch dat de kans groot is dat ik ook –’

Het bestek van mijn vader klettert op tafel. ‘Niet dit weer. Je hébt geen ADHD. Niemand heeft ADHD.’

Mijn moeder legt sussend haar hand op de zijne. ‘Hannah,’ zegt ze op zalvende toon. ‘Ik snap dat je zoekt naar een reden voor je gedrag. Maar we hebben dit gesprek nu al een paar keer gevoerd en je weet hoe papa

erover denkt. Hoe wij erover denken.’

Mijn vader smijt een tweede portie lasagne op zijn bord. ‘Als het écht bestaat, waarom horen we er dan pas sinds een paar jaar zoveel over?’

‘Niet alles is een ziekte of aandoening, Hannah,’ verzucht mijn moeder. Haar ogen flitsen kort naar mijn vader en dan weer naar mij. ‘Ik hou van je, maar ik ben een beetje klaar met de onrust die dit onderwerp telkens veroorzaakt.’

‘Ineens heeft iedereen ADHD.’ Mijn vader schept Emily een tweede portie op die half naast haar bord eindigt.

‘Maar alles wat ik erover lees, dat heb ik: concentratieproblemen, vergeetachtigheid, overgevoeligheid en altijd een druk hoofd,’ probeer ik nog.

‘*It’s a scam,*’ zegt mijn vader bars. ‘De farmaceutische industrie wil gewoon geld verdienen. En ik kan het weten.’

Hij kan het inderdaad weten, want mijn vader werkt als onderzoeker bij een laboratorium dat kankermedicijnen ontwikkelt. Tijdens een congres in Nederland ging hij met wat toenmalige collega’s stappen, liep mijn moeder tegen het lijf en hij is daarna nooit meer teruggegaan naar Engeland.

‘Oké,’ zeg ik kleintjes. ‘Oké, duidelijk. Sorry dat ik er weer over begon.’ Ik schuif mijn bord naar de lasagneschaal, maar mijn vader ziet het niet, dus schep ik mezelf maar op.

Als we klaar zijn met eten zegt Emily: ‘Zal ik de vla pakken?’

‘Graag, schat.’ Mijn moeder staat op en streelt mijn zus vluchtig over haar wang. ‘Wat fijn, zo’n behulpzaam kind.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, maar mijn zusje ziet het niet. Dan sta ik ook op en help mee afruimen, zoals ik dat gewend ben.

Mijn vader, die de rest van de maaltijd mijlenver weg leek, tikt na een minuutje uit het niets tegen zijn prothese. ‘*That’s funny,*’ zegt hij meer tegen zichzelf dan tegen ons.

Alles in mijn lijf spant zich aan, zoals altijd als hij op zijn kunststof been klopt.

‘Wat is grappig?’ vraagt mijn moeder, die naast me de vaatwasser in-

ruimt.

‘We lijden in dit huis misschien allemaal wel aan ADHD.’ Hij grijnst vrolijk en zijn ogen twinkelen.

Emily en ik stoppen met wat we aan het doen zijn en kijken naar onze vader.

‘O?’ Mijn moeder kijkt geamuseerd. ‘Vertel.’

Vertel maar niet, pap.

Het liefst wil ik in de vaatwasser kruipen of in de koelkast. Alles doen om maar niet zijn grap te hoeven horen, die hoogstwaarschijnlijk weer ten koste van mij zal gaan.

‘Alle dagen Hannah-dagen. Dáár lijden we aan,’ zegt hij, gevolgd door zijn bulderende lach. ‘*You get it? ADHD?* Alle dagen zijn hier Hannah-dagen. *And they drive me nuts.*’

Hoofdstuk 1

Hannah

Achttien jaar later

Er zijn mensen die het leven helemaal onder de knie hebben. Mensen die als het ware de code hebben gekraakt van hoe je een normale volwassene bent. Ze hebben hun diploma gehaald, werken ergens met plezier, betalen hun rekeningen op tijd, onderhouden vriendschappen én een relatie en soms zelfs een heel gezin, hebben hun emoties onder controle, vergeten de verjaardagen van hun dierbaren niet, eten en drinken regelmatig, sporten twee tot drie keer per week en pakken minstens zeven uur slaap per nacht.

En dan zijn er mensen die exact het tegenovergestelde zijn. Zo iemand ben ik. En dat is de reden dat bijna al mijn ochtenden net zo beginnen als die van vandaag.

‘O nee. O nee, o nee, o nee. Hoe kan het nu al tien voor acht zijn?’ De paniek raast door mijn lijf als ik uit bed spring. Verdomme, waarom denk ik iedere keer weer dat ik deze keer wél ‘nog even’ kan blijven liggen als de wekker gaat?

Ik ren naar de douche, slik zonder water mijn medicatie door en poets mijn tanden tijdens het douchen. Die truc heb ik mezelf jaren geleden aangeleerd: taken die ik makkelijk vergeet of niet leuk vind – bijvoorbeeld tanden poesten of mijn ouders bellen – combineren met iets wat ik zonder problemen doe of saai vind, zoals douchen of autorijden.

Deze week ben ik al twee keer te laat gekomen en drie keer in één week is zelfs voor mij een record. Zo wordt over een paar maanden dat jaarcontract natuurlijk nooit verlengd. En ik wil echt heel, héél graag dat dit keer mijn jaarcontract wel verlengd wordt.

Bij de voordeur schiet ik in mijn sneakers en ga op zoek naar mijn autosleutel. Daar heb ik een speciaal ophanghaakje voor, zodat ik hem

niet kwijtraak, maar zoals gewoonlijk is dat haakje leeg en het haakje daarnaast, voor de reservesleutel, ook.

Vloekend start ik de zoektocht naar het kleine zwarte ding.

Ik moet er echt mee ophouden hem telkens ‘alleen voor deze ene keer’ ergens anders neer te leggen, want tot nog toe heb ik nooit kunnen onthouden waar dat ‘ergens’ dan is. Laatst vond ik de autosleutel in de koelkast en een keer lag het ding onder mijn hoofdkussen. Ik heb geluk: na twee minuten zoeken blijkt hij gewoon in de zak te zitten van de jas die ik aanheb.

In de spiegel naast de kapstok fatsoeneer ik vlug mijn lange blonde haar en doe gehaast wat mascara op. Net als ik op het punt sta om naar buiten te gaan, bedenk ik dat ik mijn laptop nog niet heb gepakt. Ik sjees naar de bank, maar daar ligt hij niet.

‘Denk na, Hannah, denk na. Je kwam thuis, hebt nog even gewerkt...’ Ik loop naar de eettafel, maar die is, op een overdaad aan tijdschriften en boeken na, laptopvrij. ‘Toen ging je die magnetronmaaltijd opwarmen...’ Ik haast me naar de keuken, maar ook daar is geen laptop te bekennen. ‘Daarna moest je plassen...’ Snelwandeland ga ik naar het toilet en trek de deur open. Ik vind daar wel de oplader van mijn telefoon, die ik vlug meegrisk, maar niet wat ik nu zoek. ‘En vervolgens... Vervolgens...’

Shit. Wat heb ik na het plassen gedaan?

Ik sluit mijn ogen en dwing mijn brein zich te focussen. Wat deed ik daarna?

Mijn ademhaling wordt jachtiger en hoe meer ik probeer mijn gedachten te ordenen, hoe chaotischer ze worden. Ik haat dit gevoel. Het ik-ben-niet-normaal-gevoel. Alsof ik me met mijn vingertoppen vastklamp aan het volwassen bestaan en iemand me vingertje voor vingertje loswrikt om te kijken hoelang het duurt voordat ik loslaat en te pletter val. Wat nooit echt gebeurt. Ik heb schijnbaar nogal sterke vingers.

Maar soms zou ik het wel willen doen: vallen. Gewoon loslaten. Geen medicatie meer slikken, niet meer maskeren hoe ik me voel en hoeveel moeite het me kost om net als ieder ander normaal mens de dag door te komen. Niet meer vriendelijk meeknikken tijdens vergaderingen, terwijl het gros van wat mijn collega’s inbrengen onnodig, onzinnig of oninte-

ressant is. Niet meer zeggen dat het prima met me gaat, als het al drie dagen ‘misschien heb je een hersentumor’ echoot in mijn hoofd omdat ik een documentaire daarover heb gezien en de hoofdpersoon daarin, net als ik, regelmatig niet op woorden kon komen en last had van hersenmist.

Wat moet het bevrijdend zijn om iemand gewoon mijn hobby-mausoleum, de linnenkast in mijn werkkamer die uitpuilt van de hobby-materialen, te laten zien en te zeggen ‘ja, ik start om de paar maanden een nieuw project, dit keer is het punniken, tadaaa!’ in plaats van me ervoor te schamen.

Mijn mausoleum! Natuurlijk!

Met twee treden tegelijk ren ik de trap op naar mijn werkkamer. De kast staat open en mijn verschillende hobby’s liggen verspreid over de grond. Daartussen tref ik, godzijdank, mijn laptop en de daarbij behorende oplader aan.

Ineens herinner ik me alles weer. Gisteravond had ik op het toilet op mijn telefoon een advertentie gezien over tuften. Ik zag het tuftpistool en bovenal het schattige wandtapijt dat ermee gemaakt was, en voor ik het wist, had ik alles in mijn mandje gestopt en gekocht. Daarna bedacht ik dat ik misschien al eens eerder een tuftpistool had gekocht – laten we eerlijk zijn, met mij weet je dat nooit – en besloot ik dat het sowieso tijd werd om een inventarisatie van al mijn hobby-materialen te maken.

Dus had ik mijn laptop mee naar boven genomen, Excel geopend en was ik daar vol goede moed aan begonnen. Maar halverwege raakte ik ontmoedigd door de hoeveelheid werk die bij deze klus kwam kijken en besloot ik op de bank mijn allerliefste en langstdurende hobby uit te gaan oefenen: lezen. Ik was de avond ervoor blijven hangen bij het punt dat de *enemies* eindelijk *lovers* werden en dat trok me meer dan het in kaart brengen van mijn verzameling kwasten en origamipapertjes.

Hoe dan ook, de laptop is terecht.

Nog geen minuut later open ik de voordeur, met mijn laptop en oplader in mijn rugtas, als een opgewekte stem me begroet. ‘Goedemorgen, Hannah. Ik heb koffie voor je gemaakt.’

De spanning in mijn lijf daalt meteen met twintig watt als ik zie wie

me voor mijn deur opwacht. Of zeg je volt? Lumen? Hoe meet je spanning ook alweer? Straks maar even opzoeken.

‘Goedemorgen, Lydia,’ zeg ik, waarna ik de koffie in ontvangst neem en haar een kus op haar wang geef.

Mijn drieëntachtigjarige buurvrouw ruikt naar lavendel en draagt zoals gewoonlijk een kakofonie aan kleurrijke kledingstukken. Het late oktoberzonnetje beschijnt haar witte haren van achteren, waardoor ze een engelachtige gloed rondom haar hoofd heeft. Hoewel haar geur en kleding altijd een aanslag op mijn zintuigen zijn, kan ik het van Lydia hebben. Want Lydia is de aardigste, liefste, geweldigste buurvrouw en vriendin die ik me maar kan wensen.

‘Ik had je nog niet naar buiten zien komen, dus ik dacht: die heeft vast haast. En als je haast hebt, vergeet je je koffie.’ Ze wijst naar de beker in mijn hand en de kreukels in haar gezicht komen in beweging als ze me een brede lach schenkt. ‘En je ontbijt.’ Ze overhandigt me een bord met twee boterhammen en ik neem gelijk een hongerige hap van de bovenste.

‘Je bent de beste,’ zeg ik met een mond vol meergranenbrood en chocopasta, die ik daarna wegspoel met koffie.

‘Heb je een drukke dag voor de boeg?’ Met een hand vol levervlekken plukt ze wat aan haar haren.

‘Op het werk?’ Ik snuif. ‘Nee, niet druk, maar wel lang en saai.’

‘Dat zeg je altijd.’ Lydia laat zich op het trappetje naast mijn voordeur zakken en klopt op de plek naast haar.

Ik neem naast haar plaats. Hier heb ik eigenlijk zó geen tijd voor. Aan de andere kant, ik had net nog vier minuten speling.

‘Als je werkdagen zo saai en lang zijn, waarom ga je er dan nog heen?’ vraagt ze.

‘Eh... omdat ik een baan nodig heb om mijn huur te kunnen betalen?’

‘Ik ben je huisbaas. Iets later betalen is ook prima, lieverd.’ Ze grijnst ondeugend. ‘Als ik het me kon veroorloven, zou je hier gratis van me mogen wonen. Maar gas en licht, verzekeringen, belastingen...’ Ze kijkt over haar schouder naar mijn huis. ‘Zo zonde dat al mijn geld vastzit in stenen. Alsof ik daar wat aan heb als ik in mijn graf lig.’

Ik ril. ‘Niet zulke nare dingen zeggen. Jij ligt nog lang niet in je graf.’
Lydia mag dan oud zijn, maar ze is nog zo levendig als wat.

Na het overlijden van haar man Korneel heeft ze hun vrijstaande jar-entwintighuis omgebouwd tot twee woningen.

‘Ik hou van mijn tuin, mijn huis, de rust hier aan de rand van de stad, maar hier alleen wonen, vind ik maar eenzaam,’ had ze gezegd toen ze me zeven jaar geleden een rondleiding door de woning gaf.

Door een aantal dragende muren kon het huis niet precies in tweeën worden gesplitst, maar aan tachtig vierkante meter heb ik meer dan genoeg in mijn eentje. Haar voordeur zit aan de voorzijde en die van mij aan de zijkant, waar oorspronkelijk een deur naar de keuken zat. Aan de achterzijde hebben we allebei openslaande deuren naar de tuin, die we delen, en ieder een eigen balkon met zo’n anderhalve meter ertussen, omdat ze ooit bij dezelfde slaapkamer hoorden.

‘Echt, Hannah. Ga daar weg. Ik heb een buffertje. Eén of twee maanden huur kan ik wel missen,’ dringt Lydia aan.

‘Je weet dat ik niet van je wil profiteren.’ Ik kijk naar de koffie in mijn ene hand en de half opgegeten boterham in mijn andere en glimlach. ‘Niet meer dan ik nu al doe, tenminste. Had ik al gezegd hoeveel ik van je hou?’

‘Weet ik toch,’ zegt ze met een kloppje op mijn bovenbeen. ‘Maar Hannah, als je daar niet gelukkig bent, ga dan op zoek naar een andere baan.’

Ik neem nog een hap en schud mijn hoofd. ‘Alsof dat zo eenvoudig is.’

‘Natuurlijk is dat zo eenvoudig. Je hebt een razendsnel en -scherp brein. Je bent grappig en aardig.’

‘Weet je wel hoelang het duurde voordat ik deze baan kreeg? Hoelang ik daarvoor werkloos was?’ vraag ik haar als ik een volgende hap van de boterham heb weggewerkt. ‘Vier maanden.’ Oké, ik moet bekennen dat dat niet alleen kwam doordat ik een potje van de sollicitatiegesprekken maakte door van de hak op de tak te springen, maar ook doordat ik bij de helft van de vacatures mijn sollicitatie niet op tijd de deur uit kreeg. Ik mag van geluk spreken dat ik me bij het gesprek bij ClickForce, het contentcreatiebureau waar ik nu bijna een halfjaar werk, had vergist in

de tijd. Ik was per ongeluk precies op tijd voor het gesprek in plaats van een halfuur te laat.

‘Het maakt niet uit hoelang je op deze baan hebt moeten wachten, je had hem nooit moeten aannemen. Je vindt het vreselijk daar.’ Ze duwt tegen mijn koffiekopje ten teken dat ik een slok moet nemen. ‘Waarom onderzoek je niet waar je echt gelukkig van wordt en of je daar je geld mee kunt verdienen?’

Ik neem een slok van mijn koffie en snuif. ‘Professioneel lezen is he-laas nog steeds geen beroep, Lydia.’

‘Maar het lukt je vast iets anders te vinden waar je blij van wordt.’

‘Ik zou willen dat ik net zoveel vertrouwen in mezelf had als jij in mij,’ zeg ik na nog een slok warme, bittere heerlijkheid. ‘Maar ik denk dat je niet helemaal reëel bent over mijn kansen op de arbeidsmarkt. Mensen ruiken vanaf tien kilometer afstand dat ik raar ben. En niemand wil zo iemand aannemen.’

‘Onzin. Jij bent helemaal niet raar. Jij bent uniek.’

‘Vast. Dat is waarom niemand op kantoor met me praat, de band met mijn ouders ruk is en ik nog nooit een relatie heb gehad. Omdat ik zo uniek ben.’ Ik zucht. ‘Ik ben té, Lydia. Mensen houden daar niet van.’

‘Jongedame.’ Het is lief dat ze me met mijn drieëndertig lentes nog een jongedame vindt. Aan de andere kant zegt deze tachtigplusser ook over zichzelf dat ze in de zomer van haar leven is. ‘Ik wil niet dat mijn beste vriendin zo over zichzelf praat.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Alsof je niet goed bent zoals je bent,’ zegt ze geagiteerd. ‘Daarnaast ben ik toch echt een mens en ik hou van je. En wat betreft die relatie, er komt vanzelf een leuke man die dat ook zal doen. Als je nou eens wat vaker een afspraakje zou hebben...’

Ik kreun.

Lydia vindt dat ik meer werk zou moeten maken van mijn liefdesleven, maar daten vind ik ontzettend vermoeiend. Continu proberen het juiste te zeggen, niet het hele gesprek over te nemen en überhaupt de zenuwen de baas te blijven, breekt me doorgaans halverwege de date op.

Dan verschijnt maffe Hannah ten tonele, die veel te veel gênante details deelt, alsmaar doorratelt en wiebelt op haar stoel. Tegenwoordig gebruik ik Tinder uitsluitend om zo nu en dan mannen te scoren op de avonden dat mijn vibrator me geen voldoening geeft.

Plotseling herinner ik me het spanningsvraagstuk weer. ‘Hoe meet je spanning ook alweer?’ vraag ik mijn buurvrouw.

Ze is niet eens verbaasd door mijn schijnbaar willekeurige vraag. ‘Watt.’ Haar liefdevolle glimlach straalt me tegemoet. ‘Ik probeer alleen maar te zeggen dat er wat mij betreft eerder een tekort aan Hannahs in deze wereld is dan een overschot. De échte Hannah bedoel ik dan, niet die versie die je denkt dat je moet zijn.’

‘Je bedoelt die chaoot die van voren niet weet wat ze van achteren doet, constant steken laat vallen en overal overdreven emotioneel op reageert?’ Mijn toon is harder dan ik wilde.

‘Ik bedoel de vrouw met het grote hart, meer empathie in haar pink dan de gemiddelde mens in zijn hele lijf en een creatief brein om jaloers op te zijn. De Hannah die sociaal, enthousiast en ruimdenkend is. Echt, je bent meer dan goed zoals je bent. Ik weet zeker dat er een baan is waarin al die facetten tot hun recht komen én dat er een man bestaat die al die prachtige kanten van jou wél ziet. Ik heb laatst een man ontmoet die -’

Op mijn telefoon zie ik dat ik vijf minuten achter loop op schema. ‘Ik moet gaan.’ Ik prop de laatste helft van de tweede boterham in één keer in mijn mond en sta op.

‘Eet je vanavond bij mij?’ vraagt ze als ik haar overeind help.

‘Graag. Kletsen we dan wel verder.’

Ik buig me voor de tweede keer naar haar toe en kus haar op haar wang. ‘Tot vanavond.’ Op een draffe loop ik naar mijn Suzuki.

‘Hannah!’ roept Lydia me na, en wanneer ik me omdraai, zie ik dat ze mijn rugtas in de lucht houdt.

Ik rol met mijn ogen, ren weer naar haar toe, kus haar voor de derde keer op haar wang en sprint terug naar mijn auto. ‘Wat zou ik toch zonder jou moeten?’ roep ik nog over mijn schouder als ik het portier open.

‘Dan komt het ook wel goed met jou!’ roept Lydia zwaaiend naar me terug.